

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem,
ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

16. Nona ratio aversionis, quod in hujusmodi propositi assertione omnia
rejectorum peccata asscribantur Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

humani generis massas & duas credi velle naturas, ut scilicet tanta pietatis viro Paganorum & Manichaeorum adscribatur impietas. Et in Epistola ad Augustinum Massilienses dicunt: *Sub hoc praedestinationis nomine salutem quandam induci necessitatem, aut DIVERSARVM NATVRARVM dici Dominum conditorem, SI NEMO ALIVD POSSIT ESSE QVAM FACTVS EST.* Hinc & Faustus cum Apostoli ad Romanos de figulo & una massa

disserentis citasset locum: *Quicumque, inquit, DVAS humani generis MASSAS esse arbitratur, unam sacra ex lectione cognosce. Duas autem faci pravitatis studiorum & diversitas voluntation. Quae voluntatum humanarum commendatione Semi-Pelagianorum solemni consuetudine omnem ab humanis actibus vult submovere praedestinationem.*

Octava propositi divini averfandi ratio, quia Deus non haberet seriam voluntatem ut omnes credant & salvi fiant.

CAPVT XV.

OCTAVO propositum illud quo ante mundi initium eligendorum & rejiciendorum dicitur facta discretio, idcirco etiam vel maxime exhorrent, quia ex eo sequitur Deum non omnes homines velle salvos fieri; sed solum certos illos quos sibi ad vitam aeternam eligendo praedestinaverit, hoc autem tanquam Apostolica doctrina sine ulla dubitatione contrarium vehementissime detestantur. Hinc Galli inter damnabilia ex Augustini libris decerpta capitula & istud ponunt: *Quod non omnes homines velit Deus salvos fieri, sed certum numerum praedestinatorum.* Quod ut magis invidiosum sit, in objectionibus Vincentianis additur: *Quod Deus velit omnes salvare, etiamsi omnes salvari velint, quasi haberi possit ab homine voluntas se salvandi sine volente & inspirante Deo.* Eadem difficultas & in Epistolis Prosperi & Hilarij ad Augustinum tangitur.

Cap 8. Gall.

Obiect. 2.
Vincent.

Cap 9. Gall.

Obiect. 9.

Vincent.

Cap. 4. & 5.

Gall.

Huic absurditati & illam similem esse volunt, quae in Gallorum capitulis nona est: *Quod non pro totius mundi redemptione Salvator sit crucifixus.* Et illam: *Quod non omnes vocentur ad gratiam.* Item, *quod qui vocati sunt non omnes aequaliter sint vocati, sed alij ut credant, alij ut non cre-*

A dant. Nam Salvatorem etiam pro illis esse revera crucifixum, eos velle serio salvos fieri, illos ad fidem & gratiam suam sincere & citra simulationem vocare, quos illo electionis proposito ab aeterno noluerit perditionis massa discernere, tanquam certissimum statuunt, & tamen nullo pacto in Catholicorum sensu intelligi posse arbitrantur. Eadem difficultates crebro invidiosissimeque Faustus explicat. Unde cum quodam loco pro universis Christum venisse docuisset, tandem adversus illud propositum Dei ab Augustino traditum & invidiosis vocibus expressum dicit: *Quod si quemadmodum abrupta blasphemias impietas, alij de gratia ad mortem praedeterminati, alij praedestinati videntur ad vitam; nullam Christus venendi causam, nullam morientis (quam pietas eius invenit) habuit necessitatem. Novum ergo remedium nihil agere potuit si ante saecula res humanis definitio vetusta praefixa.* Cernis, arbitror, quam difficile omnes existimaverint sinceram erga salutem hominum voluntatem Dei quam eum habere supponunt, cum illo divino proposito conciliare, quo certum dumtaxat numerum ad salutem eligi Augustinus praedicabat.

Nona ratio averfionis, quod in hujusmodi propositi assertionem omnia rectorum peccata ascribantur Deo.

CAPVT XVI.

SEPTIMA quia definitus ille praedestinatusque electorum & salvandorum numerus, qui nec augeri potest nec minui, reliquos omnes, quotquot non pertinent ad istum certissimum & felicissimum numerum, abjectos & ad interitum destinatos esse supponit. Hinc alia difficultas oritur, quod Deus non tantum eos non velit salvos fieri ut capite praecedenti dictum est, sed etiam in ipsa peccata praecipitare videatur, ut scilicet ad perditionem jam sibi praedeterminatam infallibili gubernatione perveniant. Cujus quidem difficul-

A tatis in Epistolis Prosperi & Hilarij ad Augustinum scriptis nulla mentio est quia probabili colore caret sed post mortem Sancti Doctoris invidiosissimis importunissimisque vocibus ventilata, & sectatoribus ejus ad infamandam doctrinam ejus objecta est. Quidquid enim in reprobatis illis accidit, ab ipsa eorum creatione, usque ad condemnationem, divinae voluntatis constitutioni tribuebant. Hinc inter objectiones Vincentianas illa de creatione ad malum fluunt: *Quod Deus maiorem partem generis humani ad hoc creet ut illum perdat in aeternum.*

Item;

Obiect. 4. Item: quod maior pars generis humani ad hoc creetur à Deo, ut non Dei, sed diaboli faciat voluntatem. Cui simile est etiam decimum tertium Gallorum Capitulum. Ut vero etiam Deum constitutionem istam suam per se exequi crederetur adiungunt alia: Quod peccatorum nostrorum autor sit Deus, eo quod malam faciat voluntatem hominum, plasmēt substantiam quæ naturali motu non potest nisi peccare. Et rursum: Quod Deus tale in hominibus plasmēt arbitrium, quale est demonum, quod proprio motu nihil aliud potest vel velit nisi peccare. Omnium denique scelerum que ab infidelibus perpetrantur, Dei prædestinationem causam esse vociferantur. Usque adeo ut hoc ipsum quod non credant, secundum hanc doctrinam ex Dei dicant voluntate contingere.

Cap 5. Gall. Quod qui vocati sunt, inquit Galli, apud Prosperum, non equaliter sint vocati: sed alij ut crederent, alij ut non crederent. Et clarus: Quod qui

Cap. 14. Evangelica prædicatione non credunt, & quod Deus ita desinerit, ut quicumque non credunt, ex ipsius constitutione non credant.

ciendi, subtrahatur obediendi vires, ut obedire cessent. Quod totidem pene verbis duodecimâ Gallorum objectione repetitur: Nec multum dissonat obiectio septima, octava, nona, Vincentiana quibus dicitur; quod hæc sit voluntas Dei, ut magna pars Christianorum salva esse nec velit nec possit: à sanctitatis proposito ruat; & apostatet à Catholica fide. Quod pluribus verbis magis explicant Obiectione duodecimâ Vincentiana, decimâ tertiâ, decimâ quartâ, & decimâ sextâ; ita nempe ut & in ipsa oratione Dominica, dum dicitur Fiat voluntas tua, nihil aliud à rejectis quam contra se peti dicant, id est, ut cadant & ruant, quia voluntas Dei hæc est ut aeternâ morte pereant. Hinc ulterius: Et sacramentum Virginitatis corruptelas, Parentum incestus, dominum à servis perpetratas cades; ipsamque lapsorum impudentiam accidere putant ex dispensatione Dei, sic eos gubernantis, ut, inquit, nec possint vel velint per paenitentiam liberari. Hæc vero & similia sunt illa forsitan interminabiliter plura, quæ Hilarius litteris suis se non expressisse, sed per se ad Augustin. de ferre maluisse testatur: Et postea à Prospero duobus libellis comprehensa sunt. Ex quibus admodum sane perspicuum est, quomodo contra illud quod diximus propositum prædestinationis omnia Massiliensium tela torqueantur. Nam omnes pene aduersus Augustini doctrinam objectiones quas hoc capite vel aperte citavimus, vel perstringendo tetigimus, prædestinationis aut propositi aut voluntatis Dei faciunt mentionem.

Nec infidelium tantum, sed omnia quoque Christianorum flagitia & facinora, quibus à suscepta fide, & charitate desciscentes sibi viam ad perditionem struunt; Deo decernente perpetrari volunt. Subtrahi namque perseverandi vires, ut cadant, atque in diversis peccatorum generibus volutati finem sibi divinitus destinatum assequantur. Hinc Massilienses apud Augustinum hoc modo juxta doctrinam ejus populis prædicandum asserunt: Si qui obeditis, si prædestinati estis reg-

Decima horrois ratio, quia sententia nova est, & opinioni Patrum contraria.

CAPVT XVII

In Epist. Prosp. DECI^A denique ratio cur tantopere illam divinæ prædestinationis constitutionem quæ humanas prævenit voluntates abhorruerint, ex antiquorum Patrum doctrina & Ecclesiæ sensu petitur. Quotquot enim Augustini aetatem antegressi sunt, videntur prædestinationem hominum, non secundum illud beneplacitum voluntatis Dei, sed secundum præscientiam alicujus operis aut voluntatis ex parte hominis antecedentis unanimi pœne consensione docuisse. Quod quidem multipliciter Massilienses graviterque in Epistolis Prosperi & Hilarij conqueruntur, ut facile patet, tanto justiore istam eis visam fuisse querimoniam, quanto in hujusmodi rebus ad fidem pertinentibus humanæ rationi auctoritas antecellit. Contrarium putant, inquit Prosperi, Patrum opinio & Ecclesiastico sensui quicquid in eis de vocatione electorum secundum Dei propositum disputasti. Ecce primum quod Massilienses in Augustini doctrina perturbavit,

nouitas fuit, & ab antiquorum sensu dissonantia; quam primo quoque verbo relationis Hilarius notat: NOVVM, inquit, & inutile esse prædicationem quod quidam secundum PROPOSITVM eligendi dicantur. Nec semel eis hunc scopulum detexisse sufficit; nisi identidem eandem tangerent & Augustino inculcarent: hoc est enim quod iterum Prosperi repetit: Obstationem suam vetustate defendunt, & ea quæ de Epistola Apostoli Pauli Romanis scribentis ad manifestationem divinæ gratiæ prævenientis electorum merita proferuntur, à nullo unquam Ecclesiasticorum ita esse intellecta, ut nunc sentimur affirmant. Hoc est item quod Augustino dicit Hilarius: Hoc enim & illis locis tuorum opusculorum, & aliorum quæ prosequi longum est se demonstrare testantur. Hoc iterum, quod paulo post: Hec etiam de aliorum libris, quorum est in Ecclesia auctoritas, faciunt; quod perspicit Sanctitas tua non parum posse iurare contradiceres nisi maiora aut certe paria proferantur à nobis. Quid quod nō modo Massilienses quorum in hac